

tutionen som saadan, vil i det Djeblit, denne Lov bliver gennemført, have bundet en Sejr, og en Sejr saa meget betydeligere, som den maa maales med, hvilken Stæbne denne Sag vilde have faaet, dersom det ærede Medlems Planer fra i Fjor havde faaet Raaderum. Jeg vil erindre det høje Ting om, at det gælder ikke her om en enkelt Bestemmelse i Loven; vi skulle ikke derefter bedømme Lovens Værd, men vi skulle dømme efter den Karakter, Loven gennemgaaende faar. Hvad det ærede Medlem havde taget Ordet for i Fjor, var at gaa i Retning af yderligere Tvangsbestemmelser for Sygekasserne, et System, som jeg ikke tror, at Sygekasserne ville være tjente med, eller kunne være glade ved. Forstøtten mellem det Synspunkt, der blev lagt til Grund for Behandlingen i Fjor, og det som har været lagt til Grund for Behandlingen i Nar, har været netop dette, at vi have søgt at bygge Sygekasseloven og den derpaa hvilende Institution paa den naturlige Udvikling, som de nu have bundet, og at støtte den ved den størst mulige Frihed og Selvstændighed. Dette var vort Synspunkt, og hvis det ærede Medlem vil se efter, hvad der nu er opnaaet, set fra dette Synspunkt, vil han ikke kunne lukke Øjnene for, at der er naaet noget meget betydeligt, og navnlig paa de Punkter, hvor Sygekasserne havde mest Vængstelse overfor Tvangsbestemmelsen i en Lov. Det, som det er lykkedes os at gennemføre, er med Undtagelse af et Punkt om Sygekassernes Forpligtelser overfor Lægehjælp, alt, hvorfor der er gjort Rede i Folketingets Betænkning her ved anden Behandling. Hvad Sygekasserne have frygtet for, var Tvangsbestemmelserne med Hensyn til Aldersgrænsen, med Hensyn til Indskuddet, med Hensyn til Overskytning fra en Sygekasse til en anden, med Hensyn til Optagelse af kroniske syge o. s. v. Det er alt dette, der nu er strøget af Loven og overladt til Sygekassernes egen Bestemmelse, hvorledes de gennem deres Bøgtægter ville ordne disse Ting, og ved Siden deraf er det saa meget mere iøjnefaldende, at det er netop dette Synspunkt, der har ligget til Grund for denne Lovs Behandling, at Sygekassernes frivillige Organisation har faaet et Udtryk i Loven, som efter min Forventning og efter mit Haab, vil vise, at de ville kunne benytte Lovens Bestemmelser, gaaende ud fra den Frivillighed, som hidtil har baaret dem, og som har gjort, at de overhovedet have kunnet trives saa vel her til Lands, som de have gjort. Jeg er ikke saa rigtig inde i andre Landes sociale Lovgivning, men meget er der endnu indtil Dato

ikke gjort paa disse Omraader, og jeg tror, at ogsaa i den Henseende vil denne Lov have noget ejendommeligt for danske Forhold, nemlig denne Samvirken mellem den private Virksomhed og det offentlige Støtte, som jeg anser for at være det eneste naturlige Grundlag for den sociale Udvikling. Det er det Synspunkt, vi have lagt til Grund for vor Behandling af denne Lov, og det ærede Medlem vil ikke kunne udslutte Indtrykket af, at dette i alle Hovedtræk er opnaaet. Den ærede Indenrigsminister har fuldstændig Ret i de Ytringer, som han fremkom med om Banfælgigheden af at bedømme, hvorledes en Lov af denne Karakter vil komme til at virke og træde ud i Livet, netop fordi Tvangsbestemmelserne vi alt væsentligt ere tagne ud af Loven; det er altsaa en Sag, som er overladt til det fri Initiativ og derfor kan den tage forskellige Former, udvikle sig forskellige Retninger, og det er rigtigt, det er naturligt. Derfor har man heller ikke stillet Lovens Horoskop saa sikkert for Fremtiden, som man vilde kunne det, naar Indholdet var lagt efter et bestemt Skema. Jeg har den Tro til Sygekassernes Udvikling her i Landet, at netop det, at de blive ved at gaa i det Spor, i hvilket de nu ere, er mest betryggende, ogsaa for den fremtidige Udvikling, og at denne vil blive lige saa kraftig og lige saa gavnlig, som den hidtil har vist sig at være, saa at denne Institution i Fremtiden udvikler sig videre i den hidtidige Bane. Jeg skal ikke komme ind paa det ærede Medlems andre kritiske Bemærkninger overfor Loven, jeg synes, at han der anvendte altfor stor Flid paa at finde noget at udsætte. Karakteristisk var hans Betragtning over for den Paragraf, der angaar Statsbidraget, hvor det gjaldt for ham om at opløse eller vise, at der intet var opnaaet fra vort Synspunkt, eller jeg kan sige fra Sygekassernes Synspunkt, ved Loven, som den nu foreligger. Han siger nemlig: Naar der siges, at der er opnaaet det, at Kommunerne blive fri for Bidrag, hvad er saa det, hvad er der derved opnaaet? Det er jo noget, der har været anerkendt fra Højres Side, at man kunde ikke lægge større Bidrag paa Kommunerne. Ja vel, naar det ikke anerkendtes fra alle Sider, saa kan det ikke føres igennem; dertil behøves jo, at det anerkendes fra alle Sider. Ja, selv om det ærede Medlem vilde stemme imod det, haaber jeg dog alligevel nok, at det kan føres igennem, men der maa jo opnaas Forstaaelse mellem de to Ting og Nægeringen om Loven, det er givet. Og det er der opnaaet, det er Fremskridtet blandt